

Въ туй врѣме, когато мислѣлъ да стане, Тодорчо видѣлъ въ трѣвицата мравка, която носѣла много пжти по-голъма сламка отъ себе си. Той се спрѣлъ, впѣрилъ очи въ мравката и почнѣлъ да ѣх слѣди, за да види, какъ ще сполучи тя да излѣзе изъ гжстата трѣвица, какъ ще завлѣче сламката въ дупката си.

Седѣлъ Тодорчо и глѣдалъ. Онова, което го най-много зачудило било туй, че мравката, щомъ срѣщала прѣчка въ пжтя си, не оставяла сламката; тя се отбивала малко настрана, забикаляла прѣчката и пакъ продължавала напрѣдъ. Тѣй постжпала мравката на много мѣста; и най-послѣ сполучила да завлѣче сламката въ дупката си.

Тази постжпка на мравката много зачудила Тодорча. Той помислилъ малко, па казалъ: „Нещж да ставамъ; ще се трудж и азъ като тази мравка, до като свърша работата си.“ Слѣдъ това взелъ плочата и писалката, и отново се заловилъ за работата. Не се минжло много, ето че Тодорчо сполучилъ — съставилъ изречението.

Сега нека млѣдитѣ читатели постжпятъ като Тодорча и сами да намѣржтъ, за какво се говори въ това изречение.

НАШАТА ЗЕМЯ.

Нашъта земя щедра
Ражда гроздье, жито,
Царевица едра,
Винце лѣквито;

Въ планинитѣ наши
Лѣжи много злато,
Лѣсоветѣ крижтъ
Царството крилато;

И небето синьо
Често джждъ ни дава,